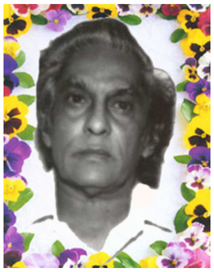

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఈ టెలిఫోన్ కాల్ మీకు మిష్టర్ గిరి" అన్నాడు యుగంధర్. కమీషనర్ ఐ.జి యుగంధర్ కన్సల్టింగ్ రూంలో కూర్చునున్నారు.

"హల్లో! కమీషనర్ హియర్. ఆఁ! ఆఁ దెయ్యం ఎత్తుకుపోయిందా? వస్తున్నాను. వెంటనే వస్తున్నాను" అని రిసీవర్ హుక్కుమీద పెట్టాడు కమీషనర్ వణుకుతున్న చేత్తో, అతని మొహం పాలిపోయింది.

"వాటీజ్ ది మేటర్! మళ్ళీ యింకెవరినైనా ఎత్తుకుపోయారా" అడిగాడు యుగంధర్.

తల వూపాడు కమీషనర్.

"ఎవరిని? ఎక్కడ?" అడిగాడు రాజు.

"నా కొడుకుని రమేష్‌ని - నా యింట్లోంచి" చెప్పాడు కమీషనర్ వొణుకుతున్న గొంతుతో.

యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారులోనే వెళ్ళారు కమీషనర్, ఐ.జి కూడా. వీధిలో రెండు పోలీసు వాన్‌లు ఆగి వున్నాయి. సాయుధ పోలీసులు గేటు దగ్గర కాపలా వున్నారు. ఇంటి వసారాలో పోలీసు ఉద్యోగులు నిలబడి వుండడం కనిపించింది.

"డామిట్! ఇక్కడ ఎందుకు యింతమంది సాయుధ పోలీసులు కాపలా అంతా జరిగిపోయాక" అన్నాడు ఐ.జి.

కారు తిన్నగా లోపలికి డ్రైవ్ చేశాడు రాజు. ఇంకా పూర్తిగా ఆగకముందే కమీషనర్ కారులోంచి దిగి లోపలికి పరిగెత్తాడు. "మీ మిసెస్ పడక గదిలో వున్నారు. డాక్టర్ కూడా అక్కడ వున్నాడు" అని అసిస్టెంటు కమీషనర్ చెపుతున్న మాటలు పూర్తిగా వినిపించుకోకుండా పరిగెత్తాడు కమీషనర్ గిరి.

డాక్టర్ మంచం పక్కన నిలుచుని వున్నాడు. గిరి భార్య కళ్ళు మూసుకుని మంచం మీద పడుకునున్నది.

"మంగళా!" పిలిచాడు గిరి.

"మిష్టర్ గిరి మీ భార్యకి యింజక్షన్ యిచ్చాను నిద్రపోయేందుకు. లేపకండి" చెప్పాడు డాక్టర్.

"నిద్రపోయేందుకు యింజక్షన్ యిచ్చారా! మీకు మతిపోయిందా? ఏం జరిగిందో నాకు చెప్పకుండా మత్తుమందు యిచ్చారా డామ్ యు" అరుస్తున్నాడు కమీషనర్.

"ఆమె హిస్టీరిక్ అయిపోయింది. స్మెల్లింగ్ సాల్ట్సు వాసన చూపిచినా, యింకేం చేసినా హిస్టీరియా తగ్గలేదు. తప్పనిసరిగా పెథిడిన్ యివ్వవలసి వచ్చింది. ఆమెకి విశ్రాంతి కావాలి. ఇప్పుడు లేపితే మళ్ళీ హిస్టీరిక్ ఫిట్సు రావచ్చు. ఫిట్సు వచ్చి మతి చలించవచ్చు, చాలా పెద్ద షాక్ ఆమెకి. ప్లీజ్" అంటూ కమీషనర్‌ని చెయ్యి పట్టుకుని బయటికి తీసుకు వెళ్ళాడు.

గదిలోంచి బయటికి రాగానే అసిస్టెంట్ కమీషనర్‌ని చూసి "ఏం జరిగిందో మీకేమైనా తెలుసా?" అడిగాడు కమీషనర్.

"ఒంటిగంటా యిరవై నిమిషాలకి కంట్రోల్ రూంకి ఫోన్ చేశారుట మీ భార్య. స్పష్టంగా యేమీ చెప్పలేదుట. ఏడుస్తూ, అరుస్తూ తన కొడుకుని దెయ్యం ఎత్తుకు పోయిందన్నారుట. కంట్రోల్ రూంకి ఎవరు ఫోన్ చేస్తున్నది అని అడిగితే చెప్పలేదుట. నేనే - నేనే - నా కొడుకుని దెయ్యం ఎత్తుకు పోయింది" అంటూ ఏడుస్తూ రిసీవర్ని కిందపడేశారట. టెలిఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చెయ్యకపోవడంవల్ల కాల్ ట్రేస్ చేశారుట. మీ యింటి నుంచి ఆ కాల్ వచ్చిందని తెలియగానే మీకు ఫోన్ చేసి, వెంటనే నేను యిక్కడికి వచ్చాను. ఏం జరిగిందో తెలుసుకుని మీకు తరవాత చెపుదామనుకున్నాను" అన్నాడు అసిస్టెంట్ కమీషనర్.

"ఆల్రైట్. తర్వాత?" అడిగాడు కమీషనర్.

"నేను వచ్చినపుడు గేటు దగ్గర సెంట్రీలు లేరు. మీ యింటి వాకిలి తలుపు బార్లా తెరిచి వుంది. గబగబా లోపలికి వెళ్ళాను. ఏడుపు వినిపించింది లోపల్నించి. పరిగెత్తాను. మీ భార్య టెలిఫోన్ దగ్గర కింద పడుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నారు. అరుస్తున్నారు."

"అమ్మా! ఏమిటి జరిగింది? అని అడిగాను. నా ప్రశ్న తనకి అర్థంకానట్లు, నేనెవరో తనకి తెలియనట్లు నన్ను చూశారు. అసలు యీ ప్రపంచంలో వున్నట్లు లేరు. "రమేష్! రమేష్" అంటూ ఏడుస్తున్నారు. వెంటనే డాక్టర్కి ఫోన్ చేశాను."

"అయితే యేం జరిగిందీ, పిల్లవాణ్ణి ఎవరు ఎలా యెత్తుకుపోయిందీ మీకు తెలియదన్నమాట"

"ఒకటి మాత్రం తెలుసు. సెంట్రీలు యిద్దరూ గేటు దగ్గర పడుకుని గాఢ నిద్రపోతున్నారు. నిజానికి అది నిద్రకాదు. ఇద్దరికీ స్పృహ లేదు. మత్తుమందు యివ్వడం వల్ల స్పృహపోయింది."

"నా యింటి గేటు దగ్గర వున్న సెంట్రీలకి మత్తు మందు యిచ్చారా! వాట్ షేమ్" అరిచాడు కమీషనర్.

"సెంట్రీలు ఎక్కడున్నారు యిప్పుడు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"వసారాలో పడుకోబెట్టాము. అక్కడే వున్నారు" చెప్పాడు అసిస్టెంట్ కమీషనర్.

యుగంధర్ వసారాలోకి వెళ్ళాడు. స్పృహ లేకుండా పడివున్న ఆ యిద్దర్నీ పరీక్ష చేసి "ఇంకో పావుగంటలో స్పృహ రావచ్చు" అన్నాడు రాజుతో.

అందరూ హాల్లోకి వెళ్ళారు. కమీషనర్ రెండు చేతులతో మొహాన్ని కప్పుకున్నాడు. పొంగివస్తున్న దుఃఖం అణుచుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడని అందరికీ తెలుసు, పోలీస్ వుద్యోగి తను. అందరి ముందరా చిన్నపిల్లవాడిలా ఏడవకూడదు. గుండెని ఏదో పట్టి నలుపుతున్నట్లు వుంది. తన కొడుకు రమేష్ని తలుచుకుంటే చాలు ఒళ్ళంతా వొణికిపోయేటంత దుఃఖం వస్తోంది. ఇక నిగ్రహించుకోలేక పక్కగదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఐ.జి, ఎ.సి యిద్దరూ లేచారు కమీషనర్ కూడా వెళ్ళడానికి.

"ఒద్దు. కాసేపు ఆయన్ని ఒంటరిగా వుండనివ్వండి" అన్నాడు యుగంధర్. పది నిమిషాల తర్వాత కమీషనర్ గిరి యుగంధర్ని పిలిచాడు.

యుగంధర్ ఒక్కడే వెళ్ళాడు.

కమీషనర్ గిరి కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నాడు జేబురుమాలుతో. యుగంధర్ అతని భుజం మీద చెయ్యివేసి "ధైర్యంగా వుండాలి మీరు. మీ భార్యకి ధైర్యం చెప్పవలసినవారు మీరు. మీరే యిలా అయిపోతే ఎలా?" అన్నాడు.

"యుగంధర్ ఒక విషయం చెప్పండి. నా రమేష్ని నేను మళ్ళీ చూస్తానా?" అడిగాడు గిరి.

"మిస్టర్ గిరి.. నా శక్తి, నా యుక్తి, నా అనుభవమూ అన్నీ వుపయోగిస్తాను. అధైర్యపడకండి."

"హీరాలాల్ కొడుకు అదృశ్యమై వారం దాటింది. రామానుజం భార్య కనపడకుండా పోయి రెండు వారాలైంది. అదృశ్యమైన వాళ్ళ జాడ ఏమీ తెలియలేదు. రమేష్ మాత్రం -"

యుగంధర్‌కి ఏమని జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు. గిరి సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టరు వుద్యోగంనుంచి ప్రమోషన్లతో క్రమేపీ పైకి వచ్చిన పోలీస్ ఉద్యోగి. ఎంతో అనుభవం వుండి వుంటుంది. అటువంటివాడికి తనేం ధైర్యం చెప్పగలడు.

" నాకు ఒక్కడే కొడుకు. వాడు లేకపోతే మా బతుకులు ఎందులు? నేనూ, మా ఆవిడా ఎలా బతకగలం చెప్పండి యుగంధర్."

యుగంధర్ యేం చెప్పలేక కమీషనర్‌కి సిగరెట్ అందించాడు.

"పట్టుమని పదేళ్ళు లేవు. నన్నూ తల్లినీ వదిలి ఎలా వుండగలడు? ఒక గంటసేపు కూడా వుండలేడే? ఇప్పుడు -" ఇక దుఃఖం ఆపుకోలేక యుగంధర్ వున్నాడనే విషయం మరిచిపోయి ఏడవడం ప్రారంభించాడు కమీషనర్ గిరి.

హాల్లో మాటలు వినిపించాయి. చాలామంది మాట్లాడుతున్నారు.

యుగంధర్ హాల్లోకి వెళ్ళాడు. కళ్ళు తుడుచుకుని యుగంధర్ వెనకే కమీషనర్ కూడా హాల్లోకి వెళ్ళాడు.

కమీషనర్ కుమారుడు రమేష్ అదృశ్యమైనాడని ఎలా తెలిసిందో - పత్రికలవాళ్ళు వచ్చారు. ఐ.జి.ని ప్రశ్నలడుగుతున్నారు.

"మీ అభిప్రాయం ఏమిటి? దెయ్యం చేసిన పనేనా?" అడిగాడు ఒక విలేఖరి.

"ఆ ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పండి. స్పష్టంగా తేల్చి చెప్పండి" అడిగారు మిగతా విలేఖర్లు.

ఐ.జి వెంటనే జవాబు చెప్పలేదు. యుగంధర్ పత్రికా విలేఖరుల మధ్యకి వెళ్ళి "నేనెవరో తెలుసా?" అడిగాడు.

"డిటెక్టివ్ యుగంధర్ మిమ్మల్నీ అడుగుదామనుకుంటున్నాము" అన్నారు అందరు విలేఖరులు.

"అడగండి. మీ ప్రశ్నలన్నిటికీ నేను సమాధానాలు చెపుతాను ఐ.జి. ఆఫ్ పోలీస్ తరపునా, పోలీస్ కమీషనర్ తరపునా" అన్నాడు యుగంధర్.

"ముందు యీ ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పండి. ఈ అఘాయిత్యాలన్నీ చేస్తున్నది దెయ్యమేనా? దెయ్యమేనని మీరు నమ్ముతున్నారా?"

"అవును. దెయ్యమే. దెయ్యమే అని నా నమ్మకం."

యుగంధర్ యీ మాట చెప్పగానే అయిదు నిమిషాల పాటు నిశ్శబ్దం, ఎవరికీ యే ప్రశ్న అడగడానికీ తోచలేదు.

"దెయ్యమేనని మీకు ఎలా నమ్మకం కలిగింది?"

"మనిషి చేసి వుండడానికి అవకాశం లేదు కనుక" చెప్పాడు యుగంధర్.

15

"దెయ్యమేనని డిటెక్టివ్ యుగంధర్ అభిప్రాయం."

"ఆ అఘాయిత్యాలు మనిషి చెయ్యడం సాధ్యం కాదు" అన్నారు యుగంధర్.

ఈ పతాక శీర్షికతో వెలువడ్డాయి దినపత్రికలు మర్నాడు.

యుగంధర్ కన్‌సల్టింగ్ రూంలో విరామం లేకుండా టెలిఫోను మ్రోగుతూనే వుంది.

"వాటీస్ దిస్ యుగంధర్. మీరు కూడా అలా అనడం ఏమిటి?"

"మీకూ యిలాటి మూఢ నమ్మకాలున్నాయా?"

"ప్రజలని యిలా బయపెట్టడం న్యాయమా?"

"పెద్దవారయారు, మీరిక యీ వృత్తి మానెయ్యడం మంచిది."

ఇలా టెలిఫోను కాల్స్ వస్తూ వుంటే యుగంధర్, రాజు జవాబు చెప్పడంలేదు. అవసరమైనపుడు యీ డిటెక్టివ్‌లకి సహాయపడే కాత్యా కన్సల్టింగ్ రూంలో కూర్చుని టెలిఫోన్ మోగినప్పుడల్లా రిసీవరు తీసుకుని "యుగంధర్ లేరు. మీరు చెప్పిన విషయం ఆయన రాగానే చెపుతాను" అని జవాబు చెపుతోంది.

పత్రికలన్నీ చదివి, అవతల పెట్టి "ఈ ఘోరాలన్నీ దెయ్యమే చేస్తున్నదని మీరు ఎందుకు స్టేట్‌మెంట్ ఇచ్చారో నేను ఊహించలేకుండా వున్నాను" అన్నాడు రాజు.

"దెయ్యం చేస్తుందని నేను అనుకోవడం లేదు కనుక."

"ఏదో పొడుపు కథలా వుంది మీ జవాబు."

"ఆ ఘోరాలన్నీ దెయ్యం చేస్తున్నదని అందరూ అనుకోవాలని కదా ఆ ఘోరాలు చేస్తున్న వాళ్ళ వుద్దేశ్యం"

తల వూపాడు రాజు.

"వాళ్ళ పాచిక పారిందని వాళ్ళు అనుకునేందుకు."

అయిదు నిమిషాలు రాజు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"దెయ్యం చెయ్యలేదు, ఎవడో ఒకడో లేక కొందరు ఒక ముఠాగా యేర్పడిన వాళ్ళో చేస్తున్నారనుకుందాం. ఎందుకు చేస్తున్నారు? ఈ ఘోరాలు చెయ్యడంలో వాళ్ళ వుద్దేశ్యం ఏమిటి?" అడిగాడు రాజు.

యుగంధర్ గట్టిగా సిగరెట్ పీల్చి "అది తెలిస్తే కేసు సగం తేలినట్టే" అని రెండు నిమిషాలు ఆగి "ఎవడో వీళ్ళందరినీ ఎత్తుకుపోయాడని మనం అనుకున్న పక్షంలో రామానుజం భార్యతోగానీ, కమీషనర్ కొడుకుతోగానీ ఏదో పనుండి ఎత్తుకుపోయారని అనుకోవాలి. ఆరేళ్ళ పిల్లవాడితో వాళ్ళకి ఏం పనుంటుంది? కనుక హేతువాదంతో ఆలోచిస్తే ఎలైస్‌ని ఎత్తుకుపోయి రామానుజాన్ని, శోభన్ని ఎత్తుకుపోయి హీరాలాల్‌నీ, రమేష్‌ని ఎత్తుకుపోయి కమీషనర్ గిరిని తమ చేతుల్లో పెట్టుకోవాలని వాళ్ళ వుద్దేశ్యం అని అనుకోవాలి."

"అయితే యీపాటికి ఎవరో ఒకరు ఆ విషయం బయటపెట్టేవారుగా?" అడిగాడు రాజు.

"సామాన్య పరిస్థితుల్లో అయితే ఎవళ్ళో ఒకరు ఆ విషయం మనకో, పోలీసులకో చెప్పేవాళ్ళు, అలా చెప్పకుండా దెయ్యంలా కనబడుతూ భయపెడుతున్నారు."

"అంటే?" అడిగాడు రాజు.

"దెయ్యం ఎత్తుకుపోయింది. దెయ్యం తినేసిందేమో అనే భయం కలిగించారు. తన భార్యని మళ్ళీ చూస్తాననే నమ్మకం పూర్తిగా పోయింది రామానుజానికి. అలాగే హీరాలాల్ తన కొడుకుని యీ జన్మలో మళ్ళీ చూస్తాననే ఆశ పూర్తిగా నశించింది. నిస్పృహ, నిరాశ, దుఃఖం వాళ్ళలో పూర్తిగా నిండిపోయాయి. దెయ్యం కనుక పోలీసులు ఏమీ చెయ్యలేరన్న అధైర్యం ఏర్పడింది వాళ్ళలో. అటువంటి పరిస్థితిలో 'నీ భార్యని నువ్వు ప్రాణాలతో చూడాలని వుందా? మళ్ళీ నీ భార్య నీకు కావాలా? కావాలని వుంటే మేము చెప్పినట్లు చెయ్యి, ఈ విషయం అధికారులకి చెప్పావా మరుక్షణం నీ భార్య ప్రాణాలు ఎగిరిపోతాయి అని రామానుజానికి టెలిఫోన్ చేసో, వుత్తరం రాసో తెలియజేసి వుంటే అతనేం చేస్తాడు? మన దగ్గరికి వస్తాడా? అంత నిస్పృహలోంచి ఆశ అనేది కలిగినపుడు. అతనిలో మళ్ళీ ఆశ చిగురించినపుడు మంచీ చెడూ, న్యాయము, అన్యాయము ఆలోచించే స్థితిలో వుండడు. వాళ్ళు చెప్పిందల్లా ఒప్పుకుంటాడు. తన భార్య తిరిగి తనకి దక్కుతుందన్న ఆశతో. మిగతావాళ్ళూ అంతే."

"అయితే వాళ్ళందరినీ మనం ఓ కంట -" అంటున్నాడు రాజు.

యుగంధర్ రాజు మాటలకి అడ్డం వచ్చి "ప్రయోజనం లేదు. ఏమీ వుపకరించదు. శత్రువులు అంత అమాయకులు కారు. ఆ విధంగా మనం వాళ్ళ ఆచూకీ తెలుసుకోలేని కట్టుదిట్టాలు చేసుకుని వుంటారు. హీరాలాల్ సెక్రెటరీ మోహన్‌దాస్ వాళ్ళ ముఠాలో మనిషి అయుండాలి. ఈ వారం రోజులూ పోలీసు సి.ఐ.డిలు అతన్ని ఓ కంట కనిపెడుతూనే వున్నారు. ఏమైనా తెలిసిందా?" అన్నాడు.

"అయితే వాళ్ళ ఆచూకీ తెలుసుకోవడం ఎలా?" అడిగాడు రాజు.

"ఎంత పటిష్టమైన పథకం వాళ్ళు వేసుకున్నా యేదో లోపం వుంటుంది. తాము చేస్తున్న ఘోరాలు నిర్విఘ్నంగా సాగినకొద్దీ ధైర్యమూ, ధిలాసా ఎక్కువ అవుతాయి. పోలీస్ కమీషనర్ గిరి కొడుకుని ఎత్తుకుపోవడం శత్రువులు చేసిన మొదటి పొరబాటనుకుంటాను."

"ఎలా?" అడిగాడు రాజు.

"నీ కొడుకు ప్రాణాలు మా చేతిలో వున్నాయి. నువ్వు మేము చెప్పింది చెయ్యాలి అని పోలీస్ కమీషనర్‌ని బెదిరించడం అంత సులభం కాదు. గిరి అంత సులభంగా బెదిరిపోయే మనిషికాడు."

"ఆయనకి తన కొడుకు మీద ప్రేమ తక్కువా? కొడుకుని బలి యిస్తాడా?" అన్నాడు రాజు.

"వృత్తిగతంగా తన ధర్మానికీ, తన కొడుకు మీద వున్న ప్రేమకీ మధ్య అతనిలో కొంత సంఘర్షణ జరుగుతుంది. అది మనం అవకాశంగా తీసుకోవాలి."

"ఎలా?" అడిగాడు రాజు.

"చెపుతాను" అన్నాడు యుగంధర్.

16

సరిగ్గా నాలుగు రోజులయింది ఆవేళకి తన కొడుకు అదృశ్యమై. ఆ నాలుగురోజులూ పోలీస్ కమీషనర్ గిరి శెలవులో వున్నాడు. ఇంకా ఎంత కాలం శెలవు మీద వుండాలో అతనికే తెలియదు. ఇంట్లో కూర్చుంటే మరీ దిగులుగా వుంది. ఇంట్లో ఎక్కడ చూసినా పిల్లవాడి ఆట వస్తువులు, బట్టలు, ఫోటోలు. ఎటు తిరిగినా వాడే జ్ఞాపకం వస్తున్నాడు. ఏం చెయ్యడానికీ తోచలేదు. ఏమీ చెయ్యకుండా వున్నాడు. గెడ్డం కూడా గీసుకోవాలని లేదు. అన్నం తినాలనిపించదు. అతని భార్య పడక గదిలోంచి బయటికి రావడం లేదు. ఆ నాలుగురోజులూ స్నానం చెయ్యలేదు. తల దువ్వుకోలేదు. ఏమీ తినదు. తాగదు. ఆమె చెల్లెలు వచ్చి అక్కకి తోడుగా వుంటోంది. బలవంతానా ఏదో అక్క నోట్లో పోస్తోంది. భార్య కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడ్వడం గిరికి యింట్లో ఎక్కడున్నా వినిపిస్తూనే వుంది.

తన కొడుకు చచ్చిపోయాడు. ఏదో జబ్బు చేసి చచ్చిపోయాడు అని గుండె నిబ్బరం చేసుకుని బతుకు సాగించాలని తీర్మానించుకుంటాడు గిరి. మరుక్షణం చచ్చిపోలేదేమో, ఎక్కడో బతికే వున్నాడేమో, 'నాన్నా' అని ఏడుస్తున్నాడేమో అనిపిస్తుంది. ఆ సందేహం కలగగానే గుండె నలిగి, పిప్పయిపోతుంది.

ఇది దెయ్యం పనికాదు, ఎవరో చేశారు అంటాడు యుగంధర్. యుగంధర్ మాటల్లో గిరికి నమ్మకం పోయింది. ఎంత మేధావి అయితేనేం? యుగంధర్ పొరపాటు పడి వుండవచ్చు. యుగంధర్‌కి అపజయం కలగకూడదా! యుగంధర్ తన కొడుకుని తెచ్చి తనకి యిస్తాడని ఆశ పెట్టుకోవడం పొరపాటు.

ఒక కుర్చీలోంచి లేచి యింకో కుర్చీలో కూర్చుంటాడు. ఒక పత్రిక గిరాటేసి యింకో పత్రిక తీస్తాడు. అతని క్షోభ ఎవరికీ అర్థంకాదు. అటువంటి బాధ అనుభవించిన వారికి తప్ప. సెంట్రీ వుత్తరాలు తెచ్చి యిచ్చాడు. పరధ్యానంగా కవర్లు చూశాడు. ఏవో

ఆహ్వానాలు, ఏవో శుభలేఖలు. ఎందుకివి తనకి ఏ ఒక కవరూ చింపకుండా అన్నీ బల్లమీద పడేశాడు. మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట అయింది. భోజనానికి రమ్మని మరదలు పిలిచిది. "నాకు ఆకలి లేదు" అన్నాడు గిరి.

"ఆకలి లేకపోయినా తినాలి" అన్నదామె.

అంతలో టెలిఫోన్ మోగింది.

రిసీవర్ తీసుకుని "యస్. గిరి హియర్" అన్నాడు.

"మిష్టర్ గిరి. నీకు వచ్చిన వుత్తరాలలో ముఖ్యమైన వుత్తరం ఒకటి వుంది. మీ కొడుకు గురించి, చూడండి" అని అవతల మనిషి టెలిఫోన్ డిస్కనెక్టు చేశాడు. ఆ మాట్లాడిన మనిషి మొగాడో, ఆడదో గిరికి తెలియలేదు. తన పక్కనే బల్లమీద వున్న వుత్తరాలు తీశాడు. నాలుగు కవర్లు చింపాడు. ఏవో యిన్విటేషన్స్. అయిదో కవరు చింపుతుండగా దాంట్లోంచి ఓ ఫోటో బయట పడ్డది.

గిరి గుండె ఒక్కసారి వురుకలు వేసింది., అది తన కొడుకు ఫోటో. తన కొడుకు అదృశ్యమైన తరువాత తీసిన ఫోటో అయి వుండాలి. పిల్లవాడు అదృశ్యమైన రోజు సాయంకాలం తను కొన్నాడు ఆ రెడీమేడ్ డ్రస్. చారల షర్టు, నల్లని కాలర్, జేబు మీద గుర్రం బొమ్మ. హాయిగా నవ్వుతున్నాడు ఆ ఫోటోలో. కవరులో వుత్తరం లేదు. ఇంకేమీలేదు ఫోటో తప్ప. వెనక్కి తిప్పి చూశాడు.

"మీ అబ్బాయి బతికే వున్నాడు. హాయిగా వున్నాడు. అధైర్యపడకండి" అని విడి విడి అక్షరాలతో రాసి వుంది. ఒక్క గంతులో తన భార్య దగ్గరికి వెళ్ళి చెప్పాలనిపించింది 'మన బాబు బతికి వున్నాడని' కానీ అన్నేళ్ళ పోలీసు శిక్షణ వృధాకాలేదు. తమాయించుకున్నాడు. ఆ ఫోటో జేబులో పెట్టుకుని నిట్టూర్చాడు. ఇప్పుడతనిలో నిస్పృహ పోయింది. కళ్ళలో ఆశ కనబడుతోంది. ఎవడో బ్లాక్ మెయిలర్ తన కొడుకుని ఎత్తుకుపోయాడు. డబ్బో, యింకేదో అడుగుతాడు అతను అడిగింది యిస్తే తన కొడుకు తనకి దక్కుతాడు.

పోలీస్ కమీషనర్ అయిన తననే బ్లాక్ మెయిల్ చేయడానికి పూనుకున్నాడంటే వాడెవడో బాగా తెగించిన మనిషి అయి వుండాలి. తను తప్పటడుగులు వేస్తే తన కొడుకుని తనే బలి యిచ్చుకుంటాడు.

తన కొడుకుని రక్షించాలి. తనే రక్షించాలి. ఎవరికీ చెప్పకూడదు. చెప్పాడా తన కొడుకు ప్రాణానికి మోసం కలుగుతుంది.

మళ్ళీ టెలిఫోన్ మోగింది. రిసీవర్ తీసుకుని "గిరి హియర్" అన్నాడు.

"ఫోటో చూశారా?"

"చూశాను."

"మీ అబ్బాయిని ఒకసారి చూస్తారా? "

"అంటే" అడిగాడు గిరి.

"మీ అబ్బాయిని మీరు ఒకసారి చూడదలచుకుంటే ఏర్పాటు చేస్తాను."

"చూడాలని వుంది."

"అయితే సాయంకాలం ఆరుగంటలకి మీరు ఒక్కరే మీ కారులో మౌంట్‌రోడ్‌కి వచ్చి పి.ఎం.జి ఆఫీసు ఆవరణలో ఆపి, పోస్టాఫీసులో వున్న ట్రంక్‌కాల్ బూత్‌లోకి వెళ్ళండి."

క్లిక్ మన్నది టెలిఫోన్.

పోలీస్ కమీషనర్ గిరి అరగంట కాచుకున్నాడు మౌంట్‌రోడ్ పోస్టాఫీస్ ట్రంకాల్ బూత్‌లో. ఎవరూ రాలేదు. ఎవరూ వచ్చి యేమీ చెప్పలేదు. తనేమైనా పొరబాటు చేశాడా! ఎందుకు రాలేదు? ఆలోచిస్తూ కారు దగ్గరకి వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు. ముందు సీటు మీద ఒక కవరు పడున్నది. ఆత్రుతతో కవరు చింపాడు.

"ఇప్పుడు ఆరున్నరయింది. ఇందిరా టాకీస్‌కి కారులో వెళ్ళి, వెనకవైపు వున్న కార్ పార్కింగ్ స్పేసులోకి వెళ్ళండి. అక్కడవున్న నల్లరంగు ఎంబాసిడర్ ఎం.ఎస్.ఎక్స్ 19999 నెంబరు కారు పక్కన మీ కారు ఆపండి. మీ కారు దిగి ఆ అంబాసిడర్ కారు ఎక్కండి. కారు తాళం చెవులు కారులోనే వుంటాయి. కారు స్టార్టు చేసి, ఆ కారులో గ్రాండ్ ట్రంక్ రోడ్ మీదకు రండి. కారులో పెట్రోల్ చాలా వుంది. ఎంత దూరం అని ఆలోచించకండి. ఇరవై అయిదు మైళ్ళ స్పీడున వెళ్ళండి. దోవలో ఎక్కడో మీకు ఒకరు తటస్థపడతారు. అతను మిమ్మల్ని మీ అబ్బాయి దగ్గరకు తీసుకువెళతాడు. మిమ్మల్ని, మమ్మల్ని వెంటాడేందుకు ఏర్పాటు చెయ్యరని నమ్ముతున్నాను. అటువంటి ఏర్పాటేదైనా చేస్తే మాకు తెలుస్తుంది. అటువంటి ఏర్పాటేదైనా చేస్తే మీ అబ్బాయి, పాపం. ఈ వుత్తరం చిన్న చిన్న ముక్కలుగా చింపి పారెయ్యండి. మేము చెప్పినట్లు చేస్తారో చెయ్యరో యిక్కడే వుండి మేము చూస్తూ వుంటాము."

నా కారు దగ్గరికి ఎవరు వచ్చారు? ఆ మనిషి ఎలా వెళ్ళాడు? ఎటు వెళ్ళాడు? విజిల్ వూదితే పోలీసులు పరిగెత్తుకు వస్తారు. పోస్టాఫీస్ ఆవరణలోంచి ఎవరినీ బయటికి వెళ్ళనివ్వరు. ఆ మనిషి దొరికిపోతాడు. ఏం చేస్తే బావుంటుందని ఆలోచించాడు గిరి.

ఆ వుత్తరం తెచ్చి కారులో పడేసినవాడు ఎవడో అనామకుడై వుండవచ్చు. వాణ్ణి పట్టుకుంటే తన కొడుకు విషయం కాని, ఆ దుర్మార్గుల విషయం కానీ ఏమీ తెలియకపోవచ్చు. నో... రిస్కు తీసుకోకూడదు. తనకొడుకు ప్రాణాలతో చెలగాటం ఆడకూడదు.

ఆ వుత్తరంలో చెప్పినట్లు తు.చ తప్పకుండా చేశాడు పోలీస్ కమీషనర్ గిరి.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments